No. 78. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 30 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ZWEDEN.

— Dezer dagen werd in het dorp Aa, district Dyngdal (Noorwegen) eene oude kerk afgebroken, bij welke gelegenheid men in een kelder zes eikenhouten doodkisten vond, in eene van welke, die zeer breed was, twee geraamten lagen en tusschen dezelve 50 knoestige stokken. Op het deksel van deze kist was een kleine koperen plaat gehecht, met het volgende opschrift: In deze kist rusten een man en eene vrouw, die in concubinaat hebben geleefd en die, tot straf voor deze misdaad, geslagen zijn tot er de dood op volgde (14. Oct. 1404.)

Uit een onderzoek betreffende de oude noorweegsche wetten blijkt, dat in den tijd, waarvan hier sprake is (het begin der XV. eeuw) betrekkingen van dezen aard tusschen een man en eene vrouw, gestraft werden met den dood door middel van geesseling.

NEDERLANDEN.

— De *Amsterdamsche Courant* van den 28. Junij meldt het volgende:

Ongeregeldheden te Harlingen.

De Harlinger stoomboot, gisteren namiddag alhier gearriveerd, heeft het bedroevende berigt medegebragt van ernstige ongeregeldheden, welke in den nacht van Donderdag op Vrijdag te Harlingen door het gepeupel gepleegd zijn.

Wij hebben ons beijverd van onderscheidene zijden inlichtingen daaromtrent in te winnen, en gelooven met eenig vertrouwen op de juistheid onzer opgaven het volgende te kunnen mededeelen. Evenwel moeten wij daarbij aanmerken, dat wij op bijzondere brieven en mondelinge berigten hebben moeten afgaan en dat de ontsteltenis, welke deze voorvallen hebben te weeg gebragt, en het vroege vertrek der stoomboot (om 8 ure des morgens) uit Harlingen, het onmogelijk gemaakt heeft, het geheel zamen te vatten en een in allen deele juist en volledig relaas op te maken.

Donderdag avond ten acht ure, verzamelde zich eene groote volksmenigte op het havenhoofd, in de nabijheid eener engelsche stoomboot, waarin aardappelen ten uitvoer geladen werden. De menigte scheen dien uitvoer te willen beletten. De expediteur, de heer *v. O.*, liet zich echter niet door hare bedreigingen verschrikken. Daarop sloeg men tot daden van geweld tegen zijn persoon over, en het was alleen aan de beradenheid van den havenmeester, den heer *D. Z.*, te danken, dat hij aan de handen van het graauw ontsnapte. Daarna bestormde het gepeupel de stoomboot en sloeg op het dek, onder het luiden der scheepsklok, alles kort en klein. Te gelijkertijd trokken een aantal jongens, mannen en vrouwen, naar de woning van den heer *v. O.* en sloegen daar de glazen in. De politie was te zwak om de orde te herstellen en moest zelfs, om persoonlijke beleedigingen te ontgaan, wijken. Volgens de berigten van sommigen werden toen ook enkele bakkers- en grutterswinkels aangevallen. Dit schijnt echter onjuist. Maar daarop toog een woeste hoop naar de woning van den Burgemeester, den heer *J. R.*, waar binnen weinig tijds de glazen ingeslagen, de deur opengebroken en letterlijk alles, wat in het huis was vernield is geworden. Het porcelein werd aan gruis gesmeten, de bedden opengesneden, de meubelen vernield; de geldkist werd opengebroken, het contant geld er uit geroofd en de papieren verscheurd. — Een andere hoop trok naar de woning van den heer Notaris *J. H.* en van andere leden van het stedelijk bestuur. Ook hier werden eenige glazen ingeslagen, doch de menigte liet zich door het geven van geld bewegen, om van verdere gewelddadigheden af te zien. Intusschen waren de leden der schutterij in de wapenen gekomen, doch het schijnt eenigen tijd gekost te hebben, voor zij zich op eene loopplaats vereenigen konden. Den tamboer, die alarm sloeg, werd de trom ontroofd, en enkele schutters konden zich niet dan met moeite voor geweldige aanranding beveiligen. Ten vier ure vergaderde het stedelijk bestuur op het raadhuis. Allengs keerde nu de rust terug. De schutterij begon eenige kracht te ontwikkelen, en tegen acht ure in den morgen van Vrijdag liepen nog slechts eenige hoopen volks bedelende langs de huizen, zonder zich echter aan nieuwe baldadigheden over te geven. Er was dadelijk in den morgen eene expresse naar Leeuwarden afgezonden, met verzoek om den bijstand van militaire magt. — Deze schijnt wel noodig te zijn, om eene nieuwe uitbarsting van het oproer te voorkomen.

LEEUWARDEN, den 26. Junij. Omstreeks heden middag hadden te dezer stede op de Brol zamenscholingen plaats, welke spoedig een ernstig aanzien verkregen; bij onderscheidene winkeliers in eetwaren, enz. werden de glazen ingeworpen, en vele bakkers en grutters hebben brood, gort, meel, enz. uitgedeeld.

De ontsteltenis der ingezetenen was in den beginne groot, maar maakte plaats voor meerdere gerustheid, toen de politie was versterkt door de militaire magt en stedelijke schutterij. Gedurende den geheelen avond en een gedeelte der nacht hielden het rumoer en de zamenscholingen aan; de menigte werd echter in toom gehouden door strenge militaire maatregelen, en door de tegenwoordigheid van onzen geëerbiedigden Gouverneur, die met bezadigdheid en ernst, iedereen tot rust vermaande. Zoowel hierdoor als door de ijverige bemoeijingen van den heer burgemeester en andere autoriteiten, werd zooveel uitgewerkt, dat eindelijk, omstreeks half drie uur, de zamengevloeide menigte uiteenging.

GRONINGEN, den 24. Junij. Gisteren zag men wederom te Winsum, niettegenstaande de duurte van alle mogelijke levensmiddelen, een droevig voorbeeld van het verregaand misbruik, dat er, helaas! in ons vaderland maar al te veel van sterken drank gemaakt wordt. Twee arbeiders namelijk, hadden zich in een kroegje begeven, om het gedurende acht dagen door hen verdiende geld te verdeelen. Nadat zij gedurende een half uur, onder genot van een borreltje, aldaar vertoefd hadden, daagde een hunner den anderen uit, om, gedurende 20 minuten, twintig glazen jenever te drinken, hetwelk van dit ongelukkig gevolg geweest is, dat laatstgenoemde, na het gebruik daarvan, als het ware, dood ter neder viel, terwijl het bloed hem uit neus en mond vloeide. Spoedig aangebragte geneeskundige hulp heeft den lijder tot nog toe niet tot bewustzijn teruggebragt, zoodat zijne treurende vrouw en zeven jonge kinderen, waarvoor hij met zijnen handen den kost moest verdienen, in hem zeer waarschijnlijk hunnen kostwinner, echtgenoot en vader zullen verliezen.

— Men weet, dat de *Electro magnetische Telegraaf* zich tot publiek correspondentie-middel leent, tegen betaling van *twintig* cent per woord. Dat is een klap voor het BILDERDIJKIANISME. Als de heer *S. J. van den Bergh* zijnen vrienden in Amsterdam berigt wenscht te geven van zijne «te rug komst" in 's Hage, kost dit den dichter 60 cent, terwijl mr. *L. Ph. C. van den Berg* de tijding van zijne «terugkomst" voor een derde van dien prijs overmaakt. Wat droevige taalverbastering is hierin te voorzien! Hieruit zal men de «inhetoogloopendste" «aanelkanderschrijvingen" zien geboren worden; de «ondersurveillancevandepolitiegesteldedagbladredactiechefdebureaux" zullen de «zichopdeschoonpleltingderneteligstezakenverstaande" advokaten uit de hoofdstad ontbieden; en de Amsterdamsche radikalen zullen het berigt overmaken van de «tenvuredoeming" en de «onschulddeshaagschenredacteursingevaarstellende" papieren.

(Kal.)

INGEZONDEN STUKKEN.

Een woord aan de Redactie van *de Burger*.

—

MIJNHEER!

In No. 74 van de *Vlissingsche Courant* vind ik onder de Mengelingen een stuk opgenomen getiteld: *De uitvoer van levensmiddelen*, overgenomen uit *de Burger*.

Of *de Burger* veel gelezen wordt weet ik niet, wel dat de *Vlissingsche Courant* vele lezers heeft. Stonden deze allen op de hoogte om staathuishoudkundige vragen te beoordeelen of te begrijpen, men zou dit stuk onopgemerkt kunnen voorbijgaan. Maar dit is niet het geval en daarom acht ik het noodzakelijk om een woord over dit artikel in deze zelfde courant in het midden te brengen, ten einde te doen zien dat uw geschrijf niet vrij is van onwetendheid en dwaasheid, zoo als gij vooruitzaagt dat het geval kon zijn, ofschoon gij slechts van » de groothandelaren en hunne organen" ook » phariseers" door u genoemd, zegt zoodanige beschuldiging te verwachten, terwijl ik, die noch groot- noch kleinhandelaar, noch dezer orgaan be, de pen opvat om uwe onwetendheid en dwaasheid te bestrijden.

Uw verhaal » dat in het zoogenaamde Westland meest alle ooft hoewel noch onrijp aan de boomen hangende opgekocht is en dat hetzelfde schier allerwege geschiedt met den aanstaanden korenoogst" laat ik geheel voor uwe rekening, evenzeer als de mededeeling van hetgeen gij gehoord hebt dat te Rotterdam met het inschepen van aardappelen en het verdringen der verkoopers van de beurs zoude plaats hebben. Een en ander betwijfel ik. Maar gij verlangt dat de regering de schromelijke gevolgen welke gij uit dezen staat van zaken te gemoet ziet zal voorkomen » door intijds den eenigen maatregel te nemen die ons (naar uwe meening) tegen den aanstaanden winter nog eenigermate voor een vreesselijken hongersnood kan beveiligen; namelijk door te verbieden den uitvoer van levensmiddelen, *ten minste van slagtvee en aardappelen.*" Men zou hieruit moeten opmaken dat gij door deze beperking van het verlangde verbod uw » ooft uit het Westland" in de steek liet, en dat ge aan de engelsche agenten de onrijpe appelen en peeren gundet, ware het niet dat ge bij het slot van uw artikel het verbod van uitvoer van *alle* levensmiddelen verlangdet.

Gij zegt dan dat men het volk misleidt » door het te doen voorkomen als of het belang van onzen handel en de nering en bedrijvigheid die daaruit ontstaan den vrijen uitvoer der levensbehoeften gebiedend vorderen." Zij die zoo spreken misleiden meer zich zelven dan het volk, want zij zien het uitwerksel voor de oorzaak aan, omdat zij het voordeel dat de handel uit den vrijdom van uitvoer trekt, als de oorzaak of reden aanzien waarom die vrijheid gebiedend noodzakelijk is; van dezen zou men kunnen zeggen dat zij het in staathuishoudkundige kennis niet veel verder gebragt hebben dan de schrijver van het artikel: *uitvoer van levensmiddelen.* Want het is niet » alleen het vuige belang van eenige woekeraars in koren, in aardappelen en in slagtvee, hetwelk dien vrijen uitvoer wil" maar het belang van allen en dus van ieder in 't bijzonder; — uw belang, zoowel als het mijne en van alle onze medeburgers wil, ja eischt gebiedend dat de uitvoer niet verboden of belemmerd zij, omdat verbod van uitvoer het allernoodlottigst gevolg heeft van den invoer te beletten of te doen ophouden. Want de handelaren (door u ten onregte » vloekwaardige woekeraars en schraapzuchtige kapitalisten" genoemd) die uit den vreemde levensmiddelen ontbieden en invoeren, doen zulks ten einde in de behoefte die zich openbaart te voorzien. Dat zij zulks om niet of zelfs met verlies zouden moeten doen zal niemand beweren. Maar nu kan het gebeuren dat vele handelaren te gelijk ontbieden en invoeren en wel zulk eene menigte dat de prijs der levensmiddelen, die zich altijd regelt naar de vraag in verhouding tot den voorraad, daalt beneden den prijs dien zij daarvoor in den vreemde hebben moeten betalen, terwijl in andere naburige landen, waar eveneens behoefte is, doch waar niet genoeg van buiten is aangevoerd om in de behoeften te voorzien, de prijs dier waren zoodanig is dat de koopman, derwaarts zijne van buiten ingevoerde levensmiddelen wederom uitvoerende, voor zijne onkosten en billijke verdiensten gedekt zij. Hij voert dus uit en wordt voor zijne moeite beloond. En wel verre dat hij en zijne medehandelaren door een en ander eene berispelijke daad zouden gedaan hebben, hebben zij gezamenlijk integendeel aan hunne medeburgers de grootste dienst bewezen, want zij hebben door ruimen invoer in de behoefte voorzien en den prijs der levensmiddelen doen dalen. Zoodanige ondernemingen echter komen niet tot stand wanneer de uitvoer verboden is, want die eene bestelling van levensmiddelen in den vreemde doet is niet verzekerd dat niet twintig of honderd anderen hetzelfde zullen doen; geschiedt dit laatste, zoo zal de markt overvoerd worden en de prijs zal dalen, dikwerf beneden dien waarvoor het ingevoerde bij den buitenlander gekocht is. Kan dit niet worden uitgevoerd naar plaatsen waar de markt eene billijke vergoeding van kosten en verdienste aanbiedt, men zal genoodzaakt zijn met verlies te verkoopen en zich in vele gevallen te gronde geholpen hebben. Daarom is geen handelaar zoo dwaas om daar in te voeren waar verbod van uitvoer bestaat; daarom leert de ondervinding: » geen invoer bij verbod van uitvoer."

En wat zou het geval zijn wanneer eens alle staten den uitvoer van levensmiddelen verboden, zoo als door sommige, naar uwe meening » wijsselijk" reeds gedaan is. Dan zou ook nergens invoer zijn en dan zouden de staten die te kort hadden den hongerdood sterven, even zoo zeker als het waar is dat door vrijheid van in- en uitvoer in ieders behoefte voorzien wordt, voor zoo verre ieder in staat is zich de middelen tot bevrediging zijner behoeften te verschaffen. Deze vrijheid dus te willen tegengaan getuigt van dwaasheid. Maar uwe onwetendheid straalt daarin door dat ge de schaarschte der levensmiddelen aan de handelaren toeschrijft. Of weet gij niet dat die schaarschte veroorzaakt is door misgewas van de voornaamste voedingsmiddelen twee jaren achtereen in het grootste gedeelte van Europa, niet door de kooplieden? Zoo gij het weet en toch de kooplieden beschuldigt dan zijt gij ter kwader trouw. Het zijn juist de kooplieden die door ruime aanvoeren de schaarschte hebben weggenomen welke zich spoedig na den laatsten wederom grootendeels mislukten oogst in ons land deed gevoelen en dat de levensmiddelen duur zijn is niet de schuld van de kooplieden, maar alléén van den minder dan gewonen voorraad van levensmiddelen in Europa, in verhouding tot de behoeften der volken, die overal toenemen in getal. Ware er door de kooplieden niet ruim ingevoerd (en dat zou niet geschied zijn, noch, zoo als het geval is, dagelijks geschieden, had men de dwaasheid gehad den uitvoer te verbieden) de levensmiddelen zouden op dit oogenblik niet alleen nog oneindig duurder zijn dan tegenwoordig, maar er zou in de daad *te kort* zijn en het volk zou hongersnood lijden, juist ten gevolge van het middel dat gij in uwe wijsheid geschikt rekent om het voor den verschrikkelijksten der dooden te beveiligen.

En wilt ge het uitwerksel zien van de wijsheid die gij meent dat in verbod van uitvoer der levensmiddelen doorstraalt? lees de *Nieuwe Rotterdamsche Courant* van 23. Junij ll. waar gij het volgende zult vinden: » In Oostenrijk en in geheel Hongarijen blijven de prijzen der granen op hun hoog standpunt,

in weerwil van het verbod van uitvoer. Het blijkt alzoo dat de voorraad in Hongarijen is uitgeput. Langs de Karpathen is de ellende verschrikkelijk" enz. De Oostenrijksche regering zou, ik zeg niet wijs genoemd, maar ten minste verontschuldigd kunnen worden in het nemen van dezen maatregel, zoo zij bij de uitvaardiging van het verbod de stellige zekerheid had gehad dat de in het land aanwezige voorraad van levensmiddelen toereikend was voor de behoefte der menigte gedurende al den tijd dat het verbod moest werken. Nu het blijkt dat zij daarnaar niet eens onderzocht heeft en de Oostenrijkers en Hongaren aan eene verschrikkelijke ellende zijn blootgesteld, heeft die regering den hongerdood van duizenden ter harer verantwoording. En gij, mijnheer! zoudt onze regering denzelfden weg willen doen bewandelen?! Voorwaar indien ik al met u van oordeel mogt zijn dat onze tegenwoordige regering ons niet veel stof tot dankbaarheid geeft, laten wij in dat weinige waarvoor zij met volle regt de toejuiching der natie verdient, de handhaving namelijk en uitbreiding van handelsvrijheid, haar niet tegenwerken, maar liever ondersteunen en wachten wij ons zorgvuldig om door onbekookte verlangens naar beperking of opheffing dier vrijheid de onkundige menigte op eèn dwaalspoor te brengen en op te ruijen tot daden die overal waar zij zich helaas uit onkunde en dwaling vertoonen, verergering in plaats van verbetering te weeg brengen. De reden waarom de grondwet in artikel 145 wijsselijk verordent dat de Provinciale Staten zullen zorgen » dat de doorvoer door, de uitvoer naar of de invoer uit eenige andere provincie geene belemmering ondergaan," opdat niet in de eene provincie gebrek zou heerschen, terwijl de andere overvloed heeft van levensmiddelen, diezelfde reden bestaat tusschen de verschillende volken onderling en het is een schoon gezegde van CLEMENT in zijne *Histoire de la vie et de l'administration de* COLBERT: » La nature en distribuant d'une manière inégale la vertu fertilisante aux différentes parties de la surface du globe, a imposé à la terre une sorte de division de travail pour la production des richesses agricoles et a enseigné aux hommes que l'abondance des subsistances doit être le résultat du libre échange des produits. – C'est ainsi que la liberté du commerce convie tous les peuples à la fraternité et les y conduira plus surement que tous les moyens bizarres, rêvés par les utopistes de notre siècle."

MIDDELBURG, den 24. Junij 1847. G. A. FOKKER.

Brokken uit den *Asmodée* No. 90, van 20. Junij jl.

EENIGE SCHOONE TREKKEN VAN EENE GROOTE TREURSPEELSTER. ECONOMIE VAN Mlle RACHEL, OF DE REPRESENTATIEN ZONDER ORKEST, TE 'S HAGE EN TE AMSTERDAM.

Bewonderaars van Mlle RACHEL, laat ons u eenige schoone trekken vertellen van de groote treurspeelster, nog niet vermeld door de dagbladen, die teregt hare lofuitingen hebben botgevierd.

Men zal hebben opgemerkt, dat bij de representatie, ten voordeele van Mlle RACHEL, die laatstleden Zaturdag heeft plaats gehad en opgebragt heeft, naar verzekerd wordt, de bagatel van *ƒ* 3,500, — het orkest ontbrak.

De doorluchtige treurspeelster en consorten hadden geprefereerd zich daarvan te ontdoen, om twee zeer aannemelijke redenen, wij erkennen het van ganscher harte. Ten *eersten* wonnen zij dus het honorarium der muzijkanten uit, die zij dezen avond, daar de representatie geheel voor hare rekening was, zouden hebben moeten betalen; ten *tweede* wonnen zij er mede zoo veel plaatsen, die zij de vrijheid genomen hebben als *stallen* te verhuren tegen *ƒ* 6.

Zoo als de goedhartige LA FONTAINE zegt:

« *Nos galants y voyaient double profit à faire*"

(*Onze galants zien er een dubbel voordeel in het te doen.*)

En zoo als billijk is, hebben zij er van geprofiteerd.

Bewonderaars van Mlle RACHEL, klapt in de handen!

De groote treurspeelster schijnt niet gedecideerd op de muziek verzot te zijn. Te Amsterdam, waar al de representatien voor hare rekening waren, is er nooit orkest geweest

De Koning heeft, gedurende zijn verblijf in de goede hoofdstad, geprofiteerd van de gelegenheid, om nog eens weder Mlle RACHEL, die zich gelijktijdig er bevond, te zien.

Toen het bekend was, dat de Koning in den schouwburg zou komen, deed men zeer eerbiediglijk aan de groote treurspeelster opmerken, dat het weinig welvoegelijk zou zijn, en boven al weinig beleefd den Vorst zonder de minste viool, die zijne aankomst door het steeds gebruikelijke *Wilhelmus* aankondigde, te ontvangen. De groote treurspeelster antwoordde weinig eerbiedig, dat zij er zich niet aan stoorde...... Toen bood de heer DE VRIES, directeur van het nationale tooneel, waarin Mlle RACHEL hare representatien gaf, een weinig beleedigd over de onverschilligheid die men toonde voor zijnen opperheer, Mlle RACHEL een orkest op zijne eigene kosten aan; zij weigerde, hij bleef er op staan, want hij dacht te regt, dat het ontvangen van den Koning in eene schouwburgzaal zonder muzijkanten, zou strijden tegen alle aangenomene gebruiken en alle welvoegelijkheid Maar Mlle RACHEL en consorten volhardden in hunne weigering, zeggende: als wij ditmaal een orkest gaven, zou het dwaze publiek in staat zijn, het ook een volgende keer te willen hebben. Neen! ......

Bewonderaars van Mlle RACHEL, klapt dan toch in de handen! .....

DE HEER INTENDANT DER SCHOUWBURGEN EN DE PLANKEN VLOER VAN DE TOONEELSCHERMEN.

Eere wien eere toekomt. De heer intendant der schouwburgen heeft al het mogelijke gedaan, om de representatie zonder orkest in den *Koninklijken* schouwburg der residentie te beletten, — om deze dubbele beleediging op eenmaal voor het hof en de kunstenaars te beletten. Maar hij heeft moeten wijken voor de gebiedende toon van die maire (1) van het paleis, dien gij kent, en wiens naam begint met: VAN HALL.

Daarentegen betreuren wij het een weinigje den heer intendant der Schouwburgen te moeten beet hebben, ter zake der tapijten, met welke hij de planken vloer, waarover de doorluchtige treurspeelster moest gaan om van hare loge naar het tooneel te komen, had doen bedekken.

Arme planken vloer! hij verdiende dus niet in de oogen van den heer VAN GRAVESTINS de eer betreden te worden door de voeten van Mlle RACHEL! .....

't Is waar, dat de heer intendant de gunst van de treurspeelster had te herwinnen. Men begrijpt dus, dat hij zich alzoo vernederd heeft, tot op de planken.

STIPTHEID VAN Mlle RACHEL IN 'T BETALEN HARER REKENINGEN.

De groote treurspeelster, die naar Parijs 48,000 francs, de opbrengst van hare ontvangsten in Holland, heeft gezonden, heeft aan de jongens van den schouwburg, de roijale drinkpenning geschonken van...... *één gulden.* En die arme duivels hebben haar om zoo te zeggen, nog teruggetrokken bij de slippen van haar kleed, op het oogenblik, dat zij in 't rijtuig stapte, om dit land van kanalen, kikvorschen en..... wetgevers-fiscalen, te verlaten. (2)

En de groote treurspeelster, die 48,000 francs medenam in haar reiskoffer, is uit Amsterdam vertrokken, zonder den drukker te betalen, die haar hare tooneelberigten had geleverd.

Om zijn geld te krijgen, moest hij in der haast een bode naar den Haag zenden, waar zij teruggekomen was, en de policie er zich mede bemoeijen; indien de doorluchtige treurspeelster niet ware bedreigd geworden, en wel zeer ernstig, met zekere dwingende, min aangename maatregelen, had misschien de drukker zijne *ƒ* 90 niet ontvangen.

Bewonderaars van Mlle RACHEL toe dan toch, klapt in de handen!

LIEFDADIGHEID VAN Mlle RACHEL JEGENS EENE OUDE REISGEZELLIN.

Madame NARCISSE, een brave en fatsoenlijke oude dame uit Luik, was door Mlle RACHEL en Cie in dienst genomen, om hen als opzienster over de ontvangsten en eenige dergelijke zaken te vergezellen. Deze persoon werd eenige dagen na haar komst in het hotel *La ville de Paris*, waar zij gelogeerd was, zeer gevaarlijk ziek. Mlle RACHEL, van haren toestand verwittigd, liet den chef van het hotel zeggen, dat hij niets te verzuimen, niets te ontzien had, om aan de zieke alle mogelijke zorg te besteden; dat zij, Mlle RACHEL, alles zou betalen. Hierna deed zij den geneesheer en de chirurgijn van de *gewone* Koninklijke komedianten verzoeken, om zich met de behandeling van Madame NARCISSE te belasten, aan welk verlangen deze heeren zich natuurlijk beijverden te voldoen.

Maar op het punt van vertrek uit het doorluchtig gezelschap en toen de eigenaar van genoemd hotel zijn nota had gezonden aan Mlle RACHEL, die had doen zeggen, dat zij alles zou betalen, verwaardigde zich de groote treurspeelster intusschen, zonder juist regt te doen aan de billijke vordering, haar broeder naar Madame NARCISSE af te vaardigen, die in dit oogenblik stervende was, om haar het bedrag eener maand salaris 155 francs — te bezorgen — haar duidelijk aan het verstand brengende, dat zij hetzelve niet had verdiend, vervolgens een tien guldenstuk voor haar terugkeer naar Luik. De broeder was gelast kwitantie te nemen; ook liet hij de zieltogende niet met rust, dan nadat zij met hare magtelooze hand haar naam onder een vooraf opgesteld reçu gekrabbeld had.

Tot dus verre gaat het nog..... dat is te zeggen, begrijpen wij het; het was niet fraai, ver van dat, maar, streng genomen, kan het er nog door. Het was een weinig onkiesch, een weinig wreed, maar dat is alles.

Toen de chef van 't hotel op zijne beurt zijn reçu aanbood, was het eene andere zaak

Loop naar den duivel! antwoordde men hem. Wij hebben niets meer met die vrouw te maken; zie daar hare kwitantie. Laat zij betalen en optrekken, zoo als het haar goeddunkt.

En dat was alles, wat men verkreeg van den heer RAPHAËL FELIX en van zijne grootmoedige zuster.

De arme Madame NARCISSE, uit vrees van hare nota te zien stijgen tot een bedrag, boven harer geringe hulpmiddelen, haastte zich hare rekeningen, zoo wel die van het hotel als die van den apotheker, te voldoen, al haar geld ging er mee heen, behalve het tienguldenstuk, dat Mlle RACHEL berekend had, dat voor haar voldoende *moest* zijn, om naar Luik terug te keeren; vervolgens, liet zij zich, zoo ziek als zij was, naar de diligence brengen en vertrok naar Antwerpen...... Wij weten niet of zij er is aangekomen.

HARE KIESCHHEID JEGENS EEN GENEESHEER.

De geneesheer zond ook zijne rekening aan Mlle RACHEL, dat haar verwonderde: was hij niet de geneesheer van den schouwburg, en als zoodanig verpligt zijne hulp, *gratis* aan de kunstenaars, die hem lieten roepen, te verleenen? Wij weten niet of deze doctor haar heeft doen opmerken, dat in elk geval zijne betrekking van geneesheer des schouwburgs zich natuurlijk slechts bepaalde tot het verstrekken van hulp aan de kunstenaars, die aan dezen schouwburg zijn verbonden, en niet aan al de trekvogels, die de administratie behaagt, er bij te roepen.

Maar wat wij stellig weten is, dat deze doctor tot op het oogen niet betaald is.

Bewonderaars van Mlle RACHEL, maar klapt toch in de handen voor den drommel!

HARE EDELMOEDIGHEID JEGENS HARE LEVERANCIERS.

Men verhaalt nog, dat een koopman in snuisterijen, bij wien de groote treurspeelster zich had verwaardigd eenige artikelen op crediet te nemen, haar zijne rekening ter juister tijd hebbende doen aanbieden, zij, zonder complimenten, er 50 per cent van aftrok, aanvoerende, dat zulks zoo hare gewoonte met de leveranciers was.

Hoe sterk hij daar ook tegen protesteerde, de koopman in kwestie, zegt men, ontving niets meer dan de helft zijner rekening.

Maar, kom aan dan, bewonderaars van Mlle RACHEL, kom aan dan; fiks! .... klapt in de handen!.....

DEVENTER, 24. Junij 1847. V. D. L....

(1) De zetter had, hetzij uit kwaadwilligheid of door toeval, een t gezet in dit woord, die wij gemeend hebben er te moeten uitnemen. (Noot van *Asmodée*)

(2) Men herinnere zich dat VOLTAIRE Nederland noemde: het land van *canaux* (kanalen), van *canards* (kikkers) en van... *canaille* (gemeen volk.) (Noot van den vertaler.)

CORRESPONDENTIE.

Aan Doorn, wordt berigt dat zijn Nederlander gewacht wordt.

— « Het schuitje van Charon," en het artikel geteekend Z. zullen geplaatst worden.

— Aan het verzoek van den heer P. C. uit Amsterdam zal voldaan worden.

ADVERTENTIEN.

De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Dingsdag den 13. Julij 1847, binnen de Stad Vlissingen, publiek en aan den meestbiedenden presenteren te Verkoopen:

In het Koffijhuis *de Oude Vriendschap*, op de Groote Markt, des voormiddags ten 11 ure:

De navolgende partijen **WEILAND**, gelegen op het Grondgebied der Stad Vlissingen, te weten:

Een PERCEEL groot 90 Roeden, 70 Ellen, Kadastraal bekend Sectie C. No. 148;

Een DITO groot 1 Bunder, 29 Roeden, 85 Ellen, Kadastraal bekend Sectie C Nis. 318 en 219;

Een DITO groot 63 Roeden, Kadastraal bekend Sectie C. No. 243; en

Een **HUIS** en **KARREMANSSTAL**, staande en gelegen binnen de Stad Vlissingen, in het Kalkhokstraatje, Wijk K. No. 135, 135*a* en 135*b*, Kadastraal bekend Sectie D. Nis. 105 en 106.

Zijnde hetzelve Huis en Stal daags vóór de Verkooping voor een ieder te zien.

Alles op het genot en gebruik met 1. Augustus aanstaande, benevens het te Veld staande Gras op het Perceel groot 1 Bunder, 29 Roeden, 85 Ellen vorengemeld.

En vóór het *Karremansstal* bovengenoemd, des namiddags ten 2 ure:

Twee **PAARDEN**, zijnde eene Bruine Merrie en dito Ruin, een BOERENWAGEN met Toebehooren, eenig BOUWGEREEDSCHAP en wat verder zal worden geveild.

Informatien te bekomen ten Kantore van genoemden Notaris.

GEOCTROIJEERDE MUURVERW.

De door Z. M. den Koning geoctroijeerde en door de voornaamste Architecten alom aanbevolene **MUURVERW**, uit de Fabriek van den Heer *R. H. VAN SOMEREN*, *te Rotterdam*, dienende ter beveiliging van Muren, tegen vochtigen, salpeterachtigen en roestvlakkigen doorslag, is alhier te bekomen bij den ondergeteekende, bij wien de gedrukte berigten, alsmede alle inlichtingen wegens de hoogsteenvoudige wijze van aanwending te bekomen zijn.

NB. Zij die zich te Vlissingen, in het Vierde of Vijfde District met den alleen verkoop dezer Muurverw willen belasten, adresseren zich met franco brieven bij

J. TIMMERMAN VAN DER QUAST.

MIDDELBURG, den 25. Junij 1847.

NOTA.

Groote partijen afval van omtrent de **2000 Eiken** en circa **4000 Beuken BOOMEN**, te bekomen in het bosch genaamd *het Groot Burkel*, bij Maldegem (Oost-Vlaanderen); te bevragen bij den Boschwachter aldaar, of bij den heer *DESIRÉ MAERTENS*, te Aeltre, tusschen Gend en Brugge.

---

§ § § De ondergeteekende, **Muziek-Onderwijzer**, wonende te Middelburg, eenige uren ledig hebbende, biedt zich aan tot het geven van **onderwijs** op de **PIANO FORTE**, te *Vlissingen*, waartoe hij expresselijk twee dagen in de week zal overkomen.

Iemand hiervan gebruik willende maken, kan desaangaande de noodige inlichtingen bekomen bij den Boekhandelaar *MESTDAGH* te Vlissingen.

VLISSINGEN, den 25. Junij 1847. E. W. SCHRAMM.

AANBIEDING.

Een **TUINMAN**, het **Snoeijen** en **Broeden** grondig verstaande, alsmede het behandelen van **Bloemen** en **Heestergewassen**, als van **Moestuinen** en **Ooftvruchten**, bied zich aan tot het waarnemen van PLAISIERTUINEN en LUSTHOVEN en het brengen van eenige veranderingen in dezelve; verzoekt een ieders gunst en belooft eene prompte en civiele bediening. Adres ter Courant-Drukkerij.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 29. Junij. Sedert den 26. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Robert, P. Dixon, Odessa, Othilie, J. Lange, Alexandrien, beide tarwe; Troheten, L. M. Cullberg, Koningsbergen, lijnzaad; Alexandrie, N. Permien, Riga, Jupiter, P. Janssen, Nijekoppink, beide rogge; Soondine Mathilde, H. H. Molmark, Koningsbergen, tarwe; Friedrich Frautz, H. Andries, rogge, Charlotte, T. Wallis, beide Riga, hout; Haabet, C. H. Ruse, Kronstad, tarwe; die Hoffnung, J. Bieffeld, Koningsbergen, lijnzaad; Eugène, J. J. Reeners, Hull, manufacturen; Gezina, J. J. van der Woude, St. Petersburg, rogge; Othello, C. Schroder, Minerva, F. Nieman, beide Riga, rogge.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Fairy Queen, T. Pain, meel, Properity, R Johnson, tarwe; beide Londen; Jurina, J. H. Parvid, ballast, Constantinopel, Persina, N. Heins, suiker, Hamburg; Johanna, J. C. Lange, ballast, Avontuur.

Van Vlissingen gezeild:

Dolphijn, W. van der Seijde, de jonge Charles, W. Loeff, beide schapen, Londen.

— Gisteren zeilde naar zee Zr. Ms. fregat de Rijn, kommandant kapitein-luitenant ter zee Johr, en de schooner Saparoea, kommandant kapitein-luitenant ter zee Kluijskens.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 ure.

Sluiting des avonds 9 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIENEN.